

Arrest

nr. 262 755 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juni 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. ROOX als bewindvoerder van advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2019 trad verzoekster in het huwelijk met de heer K.B. die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Verzoekster reisde daarna met een visum type D naar België. Op 21 januari 2021 werd een bijlage 15 opgesteld en later werd een F-kaart uitgereikt aan verzoekster.

1.3. Bij brief van verweerder van 27 januari 2021 werd verzoekster verzocht inlichtingen te geven over haar individuele situatie zodat kon worden getoetst of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan verzoekster betekend op 3 februari 2021. Hierin werd haar onder meer

gevraagd om bewijzen over te maken indien zij zich bevindt in een bijzonder schrijnende situatie zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat verweerder citeert in de brief. In deze uitnodigingsbrief werd voor verzoekster een termijn voorzien van dertig dagen vanaf de betekening van de brief om de nodige stukken over te leggen.

1.4. Op 9 juni 2021 besliste verweerder om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: G.
Voorna(a)m(en): S.
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: Oujda
(...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reisde het land in met een visum type D, in hoedanigheid van echtgenote van de Belgische dhr. K.B. (...), met wie zij op 15.04.2019 in het huwelijk trad. Zij werd in het bezit gesteld van de bijlage 15 op 21.01.2021, de F-kaart werd afgeleverd op 17.02.2021. Sinds de goedkeuring tot afgifte van het visum tot heden blijkt de situatie van betrokkene totaal gewijzigd te zijn.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister wonen beiden immers niet samen. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij per brief op 27.01.2021 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, waarbij onder andere uitdrukkelijk werd gewezen op het gegeven dat zij en haar echtgenoot niet gezamenlijk gevestigd blijken te zijn, en op de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 03.02.2021. Betrokkene legde op 02.03.2021 volgende stukken voor via haar raadsman:

- Een deel van een schrijven van betrokkenes raadsman aan het parket te Hasselt dd. 22.02.2021*
- Attest OCMW dd. 15.02.2021*
- Identiteitskaart van G.Z.en GARTITE C.*
- Vreemdelingenkaart van M. A..*

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene is met haar Belgische echtgenoot in het huwelijk gestapt op 15.04.2019. Betrokkene vroeg een visum type D aan met oog op gezinshereniging en werd op 21.01.2021 in het Rijk in het bezit gesteld van de bijlage 15. Toen reeds bleek dat het koppel feitelijk gescheiden blijkt te zijn. Er is dus evenmin nog een gezinscel sinds minstens 21.01.2021. Betrokkene werd hieromtrent uitdrukkelijk bevraagd in de aan haar op 03.02.2021 betekende brief. Het is redelijk te stellen dat er minstens sinds 21.01.2021 geen sprake (meer) was van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. Betrokkenen zijn geen dus geenszins 3 jaar gehuwd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807;

RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: er kan niet blijken uit het dossier noch uit de voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Er werd weliswaar een deel van een schrijven van betrokkene raadsman aan het parket te Hasselt dd. 22.02.2021 voorgelegd, waarin wordt gesteld dat referentiepersoon zich agressief zou hebben opgesteld ten aanzien van betrokkene en de raadsman een strafflach wenst neer te leggen wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en het uiten van bedreigingen. Betrokkene zou daarop bij mevr. G.L. hebben verbleven waar referentiepersoon haar rake klappen zou hebben toegediend. Er is geen enkel spoor van een persoon met de naam G.L. Vermoedelijk gaat het om Q.L, echtgenote van dhr. M.A. van wie een verblijfskaart werd voorgelegd. Het schrijven van de raadsman van betrokkene dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit niets blijkt dat het parket daadwerkelijk werd aangeschreven en er heden effectief een onderzoek lopende is, noch ligt er enig begin van bewijs voor dat het verklaarde zou kunnen staven (bijvoorbeeld foto's van eventuele verwondingen/blauwe plekken van de rake klappen die betrokkene zou zijn toegebracht, medische vaststellingen, aangifte bij de politie na de verschillende aangehaalde gebeurtenissen,...). Het is redelijk te stellen dat mevrouw van in het begin klaarblijkelijk meteen goed omringd was door kennissen/haar broer die allen reeds lang in België verblijven en die haar alhier gerust konden begeleiden om naar een dokter/de politie te gaan). De loutere voorlegging van een kopie van de identiteits- en verblijfskaarten van derden kunnen niet als bewijs worden beschouwd van intrafamiliaal geweld. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Tot slot kan niet blijken dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets in het dossier kan blijken dat zij werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er kan heden op geen enkele wijze worden vastgesteld op welke bestaansmiddelen betrokkene eventueel zou kunnen terugvallen. Uit de voor DVZ beschikbare gegevens blijkt bijgevolg dat betrokkene aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden voldoet, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Ook wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier heden niets kan blijken dat de verderzetting van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Vooreerst blijkt uit niets dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder is er geen spoor van enige tewerkstelling of economische activiteit van betrokkene in het Rijk. Betrokkene legt evenwel een attest van het OCMW dd. 15.02.2021 voor, echter getuigt het attest niet van een economische integratie in het Rijk die betrokkene zou hebben opgebouwd die huidige beslissing zou kunnen verhinderen. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van haar legaal verblijf in België is nog uitmermate kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 21.01.2021 – bijlage 19ter, ze is dus eigenlijk nog maar pas België ingereisd. Uit niets blijkt dat ze daar heden niet meer toe in staat zou zijn, noch dat zij op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Een verhuis brengt immers niet mee dat alle banden en contacten met het sociale netwerk/familie in het land van herkomst worden verbroken. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine dat ze nog maar pas achter zich liet, waar zij klaarblijkelijk heeft gestudeerd en stage gelopen (cfr. het verklaarde in het kader van de visumaanvraag in 2011), waar haar ouders nog blijken te wonen, en waar zij zonder enige twijfel de taal nog steeds van machtig is. Uit niets kan in elk geval blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land waar zij de nationaliteit van draagt. Daartoe heeft betrokkene zelf ook helemaal niets voorgelegd. In elk geval

kan de erg korte periode van verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst die zij al die jaren heeft opgebouwd. Voor wat betrokkene sociale of culturele integratie in het Rijk betreft: uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een hinderpaal zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. De raadsman van betrokkene schrijft in haar mail dd. 02.03.2021 evenwel dat betrokkene de intentie zou hebben een cursus Nederlands en een inburgeringscursus te volgen om zich alhier te integreren, maar uit niets kan blijken dat betrokkene hiervoor reeds stappen zou hebben ondernomen. Voor zover betrokkene wel degelijk zich inmiddels zou hebben ingeschreven, dient opgemerkt te worden dat het volgen van Nederlandse lessen daarenboven verplicht is, net als een cursus maatschappelijke oriëntatie. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur en gebruiken is immers broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Het loutere volgen van dit inburgeringstraject kan zodoende dan ook geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, dit werd reeds grotendeels besproken. Er is geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Betrokkene is heden ingetrokken bij haar broer, G.Z., en lijkt hier nog andere verre familieleden of kennissen te hebben (cfr. visumaanvraag uit het verleden). Betrokkene legde een identiteitskaart van G.Z. en G.C., schoonzus van dhr. M.A. (wiens verblijfskaart eveneens werd voorgelegd) en dus vermoedelijk de zus van Q.L. Link tussen allen is dat broer destijds via een kafala verblijfsrecht heeft ontleend aan dhr. M. Er is echter geen verwantschap tussen betrokkene of één van hen, behalve dan tussen haar en haar broer. In elk geval behoort betrokkene niet tot het kerngezin van één van de aangehaalde personen, noch zou kunnen blijken dat er sprake is van enige afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en haar broer of derden. Het loutere gegeven dat betrokkene hier kennissen/vrienden en familieleden heeft wonen, waaronder haar broer die haar heden onderdak verschaft, kunnen geen beletsel vormen bij het nemen van huidige beslissing. Betrokkene kan indien zij contacten wenst te onderhouden, gebruik maken van moderne communicatiemiddelen of periodieke bezoeken inplannen, zoals zij tot een half jaar terug deed als zij in contact wou komen met hen. De gezinshereniging met referentiepersoon lijkt achterhaald te zijn, hetgeen niet wordt betwist door betrokkene.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op: “Schending van artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht”.

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster bevindt zich weldegelijk in de uitzonderingssituatie bepaald in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: (...)

Deze bepaling stelt dat de beëindiging op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is wanneer bijzondere, schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het bedoelde huwelijk, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en voor zover zij kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor zichzelf en haar familieleden, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociaalebijslandstelsel van het Rijk, en voor zover zij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt.

Verzoekster is meermaals het slachtoffer geweest van partnergeweld, aan haar toegebracht door de heer K., haar echtgenoot.

Al snel bij haar aankomst in België werd verzoekster slachtoffer van partnergeweld. Gedurende de eerste 10 dagen van haar verblijf in België logeerde verzoekster met haar echtgenoot in een wellness hotel te Schaarbeek. Meteen wilde haar echtgenoot haar tot seks dwingen hetgeen zij weigerde daar hij enorm gewelddadig tekeer ging. Haar partner sloeg op de muren van de hotelkamer en schold haar uit. Enkele dagen later kwam hij haar opzoeken bij haar tante en diende haar rake klappen toe.

De situatie werd onhoudbaar waardoor de relatie werd stopgezet en verzoekster bij haar broer, de heer G.Z., introk. Verzoekster diende op 22.02.2021 een strafklacht in tegen haar echtgenoot. Het dossier is op heden nog hangende bij het Parket van de procureur des Konings te Brussel

Verzoekster brengt voldoende bewijzen bij om aan te tonen dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Zo brengt verzoekster een PV van klacht en een medisch attest dat bevestigt dat haar hymen nog intact is.

Bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, is het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoekster niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Dat er echter toch sterke aanwijzingen en bewijzen zijn dat verzoekster het slachtoffer is geworden van ernstig partnergeweld. Het is immers niet vereist dat het parket de dader strafrechtelijk vervolgt of dat de dader al veroordeeld is.

De gemachtigde heeft zijn beslissing omtrent de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, niet zorgvuldig voorbereid.

De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Uit het administratief dossier kan duidelijke afgeleid worden dat verzoekster zich in een bijzonder schrijnende situatie bevond en het slachtoffer was van huiselijk geweld, zodat er toepassing diende te worden gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° Vw.

2.2. Verzoekster zet niet concreet uiteen op welke wijze verweerder de hoorplicht heeft geschonden bij het treffen van de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 42quater, §1 en §4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 [...]"

2.5. Dat verweerder toepassing kon maken van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet betwist door verzoekster. Evenmin betwist ze het feit dat verweerder geen toepassing heeft gemaakt van de uitzonderingsgronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist ook niet de door verweerder gedane beoordeling in het licht van artikel 42 quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen in de bestreden beslissing blijven dan ook overeind.

2.6. Verzoeksters kritiek is enkel gericht op de door verweerder gedane beoordeling in het licht van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing stelt in dit verband:

"Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven: er kan niet blijken uit het dossier noch uit de voorgelegde stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Er werd weliswaar een deel van een schrijven van betrokkene raadsman aan het parket te Hasselt dd. 22.02.2021 voorgelegd, waarin wordt gesteld dat referentiepersoon zich agressief zou hebben opgesteld ten aanzien van betrokkene en de raadsman een strafklacht wenst neer te leggen wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en het uiten van bedreigingen. Betrokkene zou daarop bij mevr. G.L. hebben verbleven waar referentiepersoon haar rake klappen zou hebben toegediend. Er is geen enkel spoor van een persoon met de naam G.L. Vermoedelijk gaat het om Q.L, echtgenote van dhr. M.A. van wie een verblijfskaart werd voorgelegd. Het schrijven van de raadsman van betrokkene dient beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Uit niets blijkt dat het parket daadwerkelijk werd aangeschreven en er heden effectief een onderzoek lopende is, noch ligt er enig begin van bewijs voor dat het verklaarde zou kunnen staven (bijvoorbeeld foto's van eventuele verwondingen/blauwe plekken van de rake klappen die betrokkene zou zijn toegebracht, medische vaststellingen, aangifte bij de politie na de verschillende aangehaalde gebeurtenissen,... Het is redelijk te stellen dat mevrouw van in het begin klaarblijkelijk meteen goed omringd was door kennissen/haar broer die allen reeds lang in België verblijven en die haar alhier gerust konden begeleiden om naar een dokter/de politie te gaan). De loutere voorlegging van een kopie van de identiteits- en verblijfskaarten van derden kunnen niet als bewijs worden beschouwd van intrafamiliaal geweld. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is."

2.7. Verzoekster is van oordeel dat ze “*wel degelijk*” valt onder de uitzonderingssituatie bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt dat ze meermaals het slachtoffer is geweest van partnergeweld, toegebracht door haar echtgenoot, de heer K.B. Verzoekster geeft een kort relaas van de feiten en wijst erop dat ze op 22 februari 2021 een strafklacht heeft ingediend tegen haar echtgenoot en dat het dossier nog hangende is bij het parket van de procureur des Konings te Brussel. Volgens verzoekster heeft ze genoeg bewijzen aangebracht dat zij het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld. Ze verwijst naar een “*PV van klacht*” en “*een medisch attest dat bevestigd (sic) dat haar hymen nog intact is*”. Volgens verzoekster heeft verweerder haar dossier niet zorgvuldig beoordeeld.

2.8. Blijkens het administratief dossier werd op 22 februari 2021 het parket van Hasselt aangeschreven door verzoeksters raadsman. In deze brief kan worden gelezen: “*Clîënt wenst bij onderhavig schrijven strafrecht (sic) neer te leggen tegen haar echtgenoot de heer K.B. (...) wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen en het uiten van bedreigingen.*” Hierna volgt een zeer kort relaas van de feiten dat ook in het verzoekschrift kan worden gelezen. De bestreden beslissing stelt hierover: “*Uit niets blijkt dat (...) er heden effectief een onderzoek lopende is (...)*”. De Raad kan dit geen onzorgvuldige beoordeling achten. Immers blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift niet meer dan dat het parket van Hasselt op 24 februari 2021 het dossier heeft overgemaakt aan het parket van Brussel. Het parket van Hasselt deelt hierbij mee dat meer informatie met betrekking tot het verdere verloop en/of gevolgverlening kan worden verkregen bij het parket van Brussel. Er ligt echter geen dergelijke informatie voor. Evenmin ligt er “*(...) enig begin van bewijs voor dat het verklaarde zou kunnen staven (bijvoorbeeld foto’s van eventuele verwondingen/blauwe plekken van de rake klappen die betrokkene zou zijn toegebracht, medische vaststellingen, aangifte bij de politie na de verschillende aangehaalde gebeurtenissen,...)*” De Raad ziet niet in hoe “*een medisch attest dat bevestigd (sic) dat haar hymen nog intact is*”, waarnaar verzoekster verwijst in haar verzoekschrift, kan aantonen dat zij het slachtoffer is geweest van partnergeweld. Verzoekster toont derhalve niet aan dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoeksters overtuiging dat ze wel degelijk slachtoffer is geweest van partnergeweld, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. De Raad merkt hierbij nog op dat uit een verslag van het gehoor van verzoekster door de lokale politie Kempenland van 8 juni 2021, dat zij voegt bij haar verzoekschrift, blijkt dat verzoekster heeft verklaard dat ze eigenlijk niet wil dat haar echtgenoot strafrechtelijk wordt vervolgd. Verzoekster verklaart letterlijk: “*Ik wens mijn leven verder te zetten en dit achter mij te laten.*”

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekster de volgende passage in de bestreden beslissing totaal onbesproken laat, waardoor de bestreden beslissing hoe dan ook overeind blijft:

“Tot slot kan niet blijken dat betrokkene aan de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid zou voldoen. Uit niets in het dossier kan blijken dat zij werknemer of zelfstandige zou zijn of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er kan heden op geen enkele wijze worden vastgesteld op welke bestaansmiddelen betrokkene eventueel zou kunnen terugvallen. Uit de voor DVZ beschikbare gegevens blijkt bijgevolg dat betrokkene aan geen van de uitzonderingsvoorwaarden voldoet, noch aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde, waardoor het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.”

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA